

HOTĂRÂREA CURȚII
15 mai 1997*

**Futura Participations SA și
Singer
împotriva
Administration des contributions**

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare,
formulată de Conseil d'État din Luxemburg)

„Articolul 52 din Tratatul CE – Libertatea de stabilire a societăților –
Impozit pe venitul unei sucursale – Defalcarea venitului”

Cauza C-250/95

În cauza C-250/95,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, de către
Conseil d'État din Luxemburg, de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe,
între

Futura Participations SA,

Singer

și

Administration des contributions,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 52 din Tratatul CEE,

CURTEA,

* Limba de procedură: franceza.

compusă din domnii G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray și L. Sevón, președinți de cameră, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward (raportor), J.-P. Puissochet, H. Ragnemalm, M. Wathelet și R. Schintgen, judecători,

avocat general: domnul C. O. Lenz,

grefier: domnul H. von Holstein, grefier adjunct,

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

– pentru Futura Participations SA și Singer, de către Jean Kauffman, avocat în baroul din Luxemburg,

– pentru guvernul francez, de doamna Catherine de Salins, director adjunct în Direcția Juridică a Ministerului Afacerilor Externe, și de domnul Frédéric Pascal, atașat al administrației centrale la aceeași direcție, în calitate de agenți,

– pentru guvernul luxemburghez, de domnul Nicolas Schmit, director al Direcției pentru relații economice internaționale și cooperare din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent,

– pentru Guvernul Regatului Unit, de doamna Lindsey Nicoll, de la Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent,

– pentru Comisia Comunităților Europene, de doamna Hélène Michard și domnul Enrico Traversa, membri ai serviciului juridic, în calitate de agenți,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale Futura Participations SA și Singer, reprezentate de Jean Kauffman, ale guvernului luxemburghez, reprezentat de Patrick Kinsch, avocat în baroul din Luxemburg, ale Guvernului Regatului Unit, reprezentat de doamna Lindsey Nicoll și domnul David Anderson, barrister, și ale Comisiei, reprezentată de doamna Hélène Michard, în ședința din 24 septembrie 1996,

după ascultarea concluziilor avocatului general, în ședința din 5 noiembrie 1996,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Hotărârea din 12 iulie 1995, primită la Curte la 19 iulie 1995, Conseil d'État din Luxemburg a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, o întrebare preliminară privind interpretarea articolului 52 din Tratatul CEE, devenit Tratatul CE.

2 Această întrebare a fost adresată în cadrul unui litigiu între Futura Participations SA (denumită în continuare „societatea Futura”), cu sediul la Paris, și sucursala sa luxemburgheză Singer (denumită în continuare „Singer”) și autoritatea fiscală din Luxemburg privind stabilirea bazei de calculare a impozitului pe venit, care trebuie plătit de Singer pentru anul 1986.

3 Convenția între Franța și Marele Ducat al Luxemburgului din 1 aprilie 1958 de evitare a dublei impozitări și de stabilire a normelor de asistență administrativă reciprocă în materie de impozite pe venit și pe avere (denumită în continuare „convenția”) prevede, la articolul 4 alineatul (2), că, în cazul în care o întreprindere are sedii permanente în ambele state contractante, fiecare stat poate impozita doar venitul care provine din activitatea sediilor permanente situate pe teritoriul său. În sensul acestei convenții, o sucursală constituie un sediu permanent [articolul 2, alineatul (3) punctul 2 litera (b)]

4 Articolele 159 și 160 din legea luxemburgheză din 4 decembrie 1967 privind impozitul pe venit (denumită în continuare „legea luxemburgheză”) supune orice organism colectiv unui impozit pe venit.

5 Pentru organismele colective care trebuie considerate ca având reședința în Luxemburg, acest impozit se aplică, în principiu, tuturor veniturilor acestora, indiferent de locul în care acestea sunt realizate (a se vedea articolul 159 alineatul (2) din legea luxemburgheză). Cu toate acestea, în cazul în care contribuabilii respectivi au realizat venituri în afara Luxemburgului, aceștia beneficiază de anumite scutiri, pentru a evita dubla impozitare. Astfel, în cazul în care se aplică o convenție internațională de evitare a dublei impozitări, suma veniturilor realizate în străinătate este scutită de impozitul luxemburghez (articolul 134 din legea luxemburgheză). În absența unei astfel de convenții, contribuabilul rezident este obligat să plătească impozitul luxemburghez pe toate veniturile realizate în străinătate, din care se scade valoarea oricărui impozit plătit deja în străinătate pe veniturile în cauză (articolul 134a din legea luxemburgheză).

6 Pe de altă parte, în temeiul articolului 109 alineatul (2) din legea luxemburgheză, contribuabilii rezidenți pot să deducă din totalul veniturilor lor nete pierderile anterioare reportate, cu condiția ca aceștia să fi ținut o „contabilitate regulată în timpul exercițiului financiar în cursul căruia a survenit pierderea” [articolul 114 alineatul (2) punctul 3 din legea luxemburgheză].

7 În ceea ce privește organismele colective, care trebuie considerate ca fiind contribuabili nerezidenți, acest impozit se aplică numai venitului „indigen”, și anume venitului realizat, direct sau indirect, de sediul lor permanent, situat la Luxemburg [articolul 160 alineatul (1) din legea luxemburgheză].

8 Contribuabilii nerezidenți nu sunt obligați să țină o contabilitate separată, legată de activitățile lor din Luxemburg. În lipsa unei astfel de contabilități, acestora li se permite să stabilească suma venitului lor impozabil în Luxemburg, pe baza unei distribuiri proporționale a venitului lor global, astfel încât se presupune că o porțiune din acest venit provine din activitățile luxemburgheze ale contribuabilului.

9 În plus, articolul 157 alineatul (2) din legea luxemburgheză autorizează contribuabilii nerezidenți să deducă din totalul veniturilor lor nete pierderile anterioare reportate, „cu condiția ca acestea să aibă o legătură economică cu veniturile indigene și contabilitatea să fie ținută în interiorul țării”. La ședință, guvernul luxemburghez a confirmat faptul că, pentru a îndeplini această ultimă condiție, situația contabilă referitoare la activitățile din Luxemburg ale contribuabilului trebuie să fie conformă cu normele luxemburgheze în materie (denumită în continuare „situație contabilă regulată”).

10 Având în vedere că nu dispune de o situație contabilă regulată pentru exercițiul financiar 1986, Singer a stabilit venitul său impozabil pe anul respectiv, pe baza unei defalcări a venitului global al societății Futura. În declarația sa de impozit pentru acest exercițiu financiar, sucursala a solicitat, în plus, autorității fiscale să efectueze o compensare între venitul său din acest an și anumite pierderi, care se ridică la peste 23 000 000 LUF, survenite între 1981-1986. Având în vedere că Singer nu dispunea nici de o situație contabilă regulată pentru această perioadă, valoarea pierderilor a fost, de asemenea, stabilită pe baza unei defalcări a tuturor pierderilor suferite de societatea Futura în perioada respectivă.

11 Cu toate acestea, autoritatea fiscală a refuzat să accepte cererea societății Singer, susținând că, în dreptul luxemburghez, un contribuabil nerezident nu poate reporta o pierdere decât în cazul în care sunt îndeplinite condițiile enunțate la articolul 157 alineatul (2) din legea luxemburgheză și nu „pe baza unei defalcări”. Această decizie a fost confirmată, la 14 iulie 1993, de către directeur des contributions.

12 În consecință, societatea Futura și Singer au introdus o acțiune în fața instanței naționale, care vizează reformularea sau chiar anularea deciziei menționate. În cadrul acțiunii respective, acestea au susținut că refuzul de a ține seama de pierderile în cauză împiedică libertatea de stabilire, care le este garantată de articolul 52 din tratat.

13 În această situație, instanța de trimitere a hotărât să suspende judecata, pentru a adresa Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dispozițiile articolului 157 din lege privind impozitul pe venit și, în măsura în care este necesar, ale articolului 4 și articolului 21 alineatul (2) paragraful al doilea, din Convenția franco-luxemburgheză privind evitarea dublei impozitări sunt compatibile cu dispozițiile articolului 52 din Tratatul CEE, în măsura în care acestea subordonează aplicarea dispozițiilor privind reportul pierderilor contribuabililor nerezidenți, care au un sediu

permanent în Luxemburg, de condiția ca aceste pierderi să aibă legătură cu veniturile indigene și situația contabilă să fie ținută în mod regulat și păstrată în interiorul țării?”

Cu privire la admisibilitatea întrebării preliminare

14 Conform guvernului francez, hotărârea de trimitere nu conține suficiente informații privind cadrul factual și juridic al acțiunii principale pentru ca statele membre să poată prezenta observații privind cauza sau pentru a da Curții posibilitatea de a oferi instanței naționale un răspuns util la întrebarea adresată. În consecință, acesta consideră că prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare trebuie să fie declarată inadmisibilă.

15 În această privință, este necesar să se constate faptul că, astfel cum a observat avocatul general în punctele 21 și 22 din concluziile sale, toate elementele necesare pentru o apreciere a cadrului factual și juridic al prezentei cauze reies din termenii întrebării adresate, precum și din decizia de trimitere. Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare este, prin urmare, admisibilă.

Cu privire la întrebarea adresată

16 Prin întrebarea sa, instanța națională dorește să afle, în esență, dacă articolul 52 din tratat se opune ca un stat membru să subordoneze reportul pierderilor anterioare, solicitate de un contribuabil care are o sucursală în statul respectiv, dar care nu are reședința în acest stat, condiției ca, pe de o parte, pierderile să aibă o legătură economică cu veniturile realizate de contribuabil în acest stat și ca, pe de altă parte, în timpul exercițiului financiar în cursul căruia au survenit pierderile, contribuabilul să fi ținut și păstrat, în statul respectiv, o situație contabilă referitoare la activitățile pe care le-a exercitat în statul în cauză, care să fie conformă cu normele naționale în materie.

17 Având în vedere că reportul pierderilor trebuie să îndeplinească două condiții, una privind legătura economică și cealaltă privind întocmirea situației contabile, este necesar ca acestea să fie analizate succesiv. Este necesar să se sublinieze faptul că, spre deosebire de prima condiție, care privește elementele care pot fi luate în considerare la calcularea obligației de plată a taxei, a doua condiție privește doar mijloacele de probă referitoare la acest calcul.

Cu privire la prima condiție (legătura economică)

18 Prima condiție impune ca pierderile reportate să aibă o legătură economică cu veniturile realizate în statul membru de impozitare, astfel încât singurele pierderi care pot fi reportate sunt cele care rezultă din activitatea contribuabilului nerezident pe teritoriul acestui stat.

19 Conform unei jurisprudențe constante, deși fiscalitatea directă ține de competența statelor membre, este la fel de adevărat că acestea trebuie să exercite competența respectivă cu

respectarea dreptului comunitar și, prin urmare, să evite orice discriminare evidentă sau disimulată, bazată pe cetățenie (a se vedea Hotărârile din 14 februarie 1995, Schumacker, C-279/93, Rec. p. I-225, punctele 21 și 26; din 11 august 1995, Wielockx, C-80/94, Rec. p. I-2493, punctul 16, și din 27 iunie 1996, Asscher, C-107/94, Rec. p. I-3089, punctul 36).

20 În speță, pentru contribuabilii rezidenți, legea luxemburgheză prevede că toate veniturile acestora sunt impozabile, fără ca baza de calculare a impozitului să se limiteze la activitățile lor din Luxemburg. În consecință, deși există scutiri, în temeiul cărora o parte din venituri, sau chiar, în anumite cazuri, toate veniturile lor realizate în afara Luxemburgului nu sunt supuse impozitării în această țară, baza de impozitare a acestor contribuabili presupune, în orice caz, beneficiile și pierderile care provin din activitățile lor din Luxemburg.

21 În schimb, pentru calcularea bazei de impozitare a contribuabililor nerezidenți, numai beneficiile și pierderile care provin din activitățile luxemburgheze ale acestora sunt luate în considerare pentru calcularea impozitului lor în acest stat.

22 Un astfel de regim, care este conform cu principiul fiscal al teritorialității, nu poate fi considerat ca presupunând o discriminare, evidentă sau disimulată, interzisă prin tratat.

Cu privire la a doua condiție (întocmirea situației contabile)

23 A doua condiție impune contribuabilului obligația de a fi ținut, în timpul exercițiului financiar în cursul căruia acesta a suferit pierderile al căror report îl solicită, o situație contabilă, în statul membru de impozitare, în conformitate cu normele naționale aplicabile în materie în cursul respectivului exercițiu financiar, referitoare la activitățile din acest stat.

24 O astfel de condiție poate constitui o restricție, în sensul articolului 52 din tratat, privind libertatea de stabilire a unei societăți, asimilată, în temeiul articolului 58 din tratat, unei persoane fizice, resortisant al unui stat membru, care dorește să înființeze o sucursală în alt stat membru decât cel în care are sediul.

25 Practic, această condiție înseamnă că o astfel de societate, în cazul în care dorește să fie în măsură să raporteze eventualele pierderi ale sucursalei sale, este obligată să țină, în afara propriei situații contabile, care trebuie să fie conformă cu normele fiscale aplicabile în statul membru în care aceasta are sediul, o situație contabilă diferită, pentru activitățile sucursalei sale, în conformitate cu normele fiscale aplicabile în statul în care a fost înființată sucursala respectivă. În plus, această situație contabilă nu trebuie să fie păstrată la sediul societății, ci în locul în care a fost înființată sucursala.

26 În consecință, impunerea unei astfel de condiții, care se aplică, în mod special, societăților cu sediul în alt stat membru, este, în principiu, interzisă de articolul 52 din tratat. Situația ar fi alta numai dacă această măsură ar urmări un obiectiv legitim, compatibil cu tratatul și s-ar justifica prin motive imperioase de interes general. Într-un astfel de caz, ar fi necesar ca, în plus, respectiva măsură să poată garanta realizarea obiectivului în cauză și să

nu depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestuia (a se vedea, în acest sens, Hotărârile din 30 noiembrie 1995, Gebhard, C-55/94, Rec. p. I-4165, punctul 37; din 31 martie 1993, Kraus, C-19/92, Rec. p. I-1663, punctul 32, și din 15 decembrie 1995, Bosman, C-415/93, Rec. p. I-4921, punctul 104).

27 În speță, guvernul luxemburghez și Guvernul Regatului Unit susțin că o măsură națională, precum a doua condiție, este indispensabilă pentru ca valoarea veniturilor impozabile într-un stat membru să poată fi verificată de autoritățile fiscale ale acestui stat membru.

28 Guvernul luxemburghez precizează faptul că norma națională, conform căreia un contribuabil nerezident trebuie să fi ținut, în timpul exercițiului financiar în cursul căruia acesta a suferit pierderile, al căror report îl solicită, o situație contabilă regulată, referitoare la activitățile sale din Luxemburg, constituie o condiție de probă, justificată de necesitatea ca statul în cauză să se asigure, pe de o parte, că pierderile al căror report a fost solicitat rezultă într-adevăr din activitățile luxemburghize ale contribuabilului și, pe de altă parte, că valoarea acestor pierderi corespunde, conform normelor luxemburghize referitoare la calcularea veniturilor și a pierderilor, aplicabile în timpul exercițiului financiar în cursul căruia au survenit pierderile, valorii pierderilor suferite efectiv de contribuabil.

29 În plus, conform guvernului luxemburghez, motivul pentru care contribuabilul este obligat să fi păstrat o situație contabilă regulată pe teritoriul luxemburghez, în timpul respectivului exercițiu financiar, este de a permite autorităților fiscale să efectueze, în orice moment, o verificare a înregistrărilor contabile.

30 În schimb, Comisia consideră că, deși obiectivele urmărite de a doua condiție sunt legitime în temeiul tratatului, această condiție nu este, cu toate acestea, indispensabilă realizării lor. Într-adevăr, autoritățile luxemburghize ar putea verifica valoarea pierderilor, raportându-se la situația contabilă ținută de contribuabilul nerezident în locul în care acesta are sediul. În plus, aceste autorități ar putea, în temeiul Directivei 77/799/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe (JO L 336, p. 15, editie specială în limba română: capitol 09 volum 01 p. 21 - 26), să contacteze oricând autoritățile altui stat membru, în vederea obținerii oricărei informații care se dovedește necesară pentru stabilirea impozitului care trebuie plătit de un contribuabil.

31 În repetate rânduri, Curtea a hotărât că eficiența controalelor fiscale constituie un motiv imperativ de interes general, care poate justifica o restricție în privința exercitării libertăților fundamentale garantate de tratat (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 20 februarie 1979, „Cassis de Dijon”, Rewe-Zentral, 120/78, Rec. p. 649, punctul 8). Astfel, un stat membru este autorizat să aplice măsuri care permit verificarea, în mod clar și precis, atât a valorii veniturilor impozabile din statul respectiv, cât și a valorii pierderilor care pot fi reportate în acest stat.

32 În starea actuală a dreptului comunitar și contrar tezei Comisiei, obiectivele urmărite de a doua condiție nu ar fi realizate în cazul în care autoritățile luxemburgheze ar trebui, cu scopul de a verifica valoarea componentelor bazei de calculare a impozitelor, să se raporteze la situațiile contabile ținute de contribuabilul nerezident în conformitate cu normele dintr-un alt stat membru.

33 Într-adevăr, până în prezent, nu a fost prevăzută nicio armonizare a normelor naționale referitoare la stabilirea bazei de calculare a impozitelor directe. În consecință, fiecare stat membru stabilește propriile norme, atât pentru stabilirea profiturilor, veniturilor, cheltuielilor, deducerilor și scutirilor, cât și a sumelor aferente acestora, care sunt luate în considerare la calcularea veniturilor impozabile sau a pierderilor care pot fi reportate.

34 În această privință, faptul că organul legislativ comunitar a prevăzut, la articolul 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, o anumită coordonare a normelor referitoare la conturile anuale ale anumitor tipuri de societăți, nu are importanță. Într-adevăr, chiar dacă situația financiară a unei societăți, întocmită conform unor norme comune, ar face distincție între activitățile diverselor sale sucursale – lucru care nu este impus de normele respective – sumele precizate în situația respectivă, pentru fiecare dintre ele, nu ar fi, în mod necesar, relevante pentru calcularea bazei de impozitare a acestora.

35 Prin urmare, nu există nicio garanție că situația contabilă a unei societăți, întocmită conform unor norme comune de coordonare, sau situația contabilă, întocmită în vederea stabilirii bazei de calculare a impozitului din statul membru în care aceasta are sediul, va furniza informațiile relevante privind valoarea veniturilor impozabile și a pierderilor care pot fi reportate în alt stat membru în care societatea a înființat o sucursală.

36 Cu toate acestea, este necesar să se analizeze, de asemenea, dacă cerințele celei de-a doua condiții nu depășesc ceea ce este necesar pentru verificarea valorii pierderilor care pot fi deduse din venitul realizat de un contribuabil, în timpul unui exercițiu financiar ulterior celui în cursul căruia au survenit pierderile.

37 În această privință, este necesar să se observe că, în dreptul luxemburghez, contribuabilii nerezidenți nu sunt, de regulă, obligați să țină o contabilitate regulată, referitoare la activitățile lor din Luxemburg, astfel încât autoritățile luxemburgheze au renunțat, în principiu, la orice posibilitate de a efectua o verificare a înregistrărilor contabile ale acestora.

38 Numai în cazul în care un contribuabil nerezident solicită reportul pierderilor pe care le-a suferit în cursul unui exercițiu financiar anterior, acesta este obligat să demonstreze că, în cursul perioadei respective, a ținut – și păstrat la Luxemburg – o situație contabilă regulată, referitoare la activitățile sale din acest stat.

39 Cu toate acestea, în momentul în care este efectuată această solicitare, singurul interes al autorităților este de a verifica, în mod clar și precis, că valoarea pierderilor, al căror report a

fost solicitat, corespunde, conform normelor luxemburgheze referitoare la calcularea veniturilor și a pierderilor, aplicabile în timpul exercițiului financiar în cursul căruia au survenit pierderile, valorii pierderilor suferite efectiv în Luxemburg de către contribuabil. În consecință, cu condiția ca acest contribuabil să fi demonstrat, în mod clar și precis, valoarea pierderilor în cauză, aceste autorități nu îi pot refuza reportul, pe motiv că acesta nu a întocmit – și păstrat în Luxemburg – în cursul exercițiului financiar în cauză, o situație contabilă regulată, referitoare la activitățile sale din statul respectiv.

40 Într-o situație precum cea în speță, nu este indispensabil ca mijloacele, prin care contribuabilul nerezident este autorizat să demonstreze valoarea pierderilor, al căror report îl solicită, să fie limitate la mijloacele prevăzute de legislația luxemburgheză.

41 În această privință, este necesar să se amintească faptul că autoritățile competente ale unui stat membru pot oricând, în temeiul Directivei 77/799, să solicite autorităților competente ale altui stat membru să le furnizeze toate informațiile care le pot permite să stabilească, în raport cu legislația pe care trebuie să o aplice, valoarea corectă a impozitului pe venit, care trebuie plătit de un contribuabil cu reședința în acest alt stat membru.

42 Cu toate acestea, este necesar să se precizeze că, faptul că un stat membru îi permite unui contribuabil nerezident să stabilească valoarea venitului său impozabil, pe baza unei distribuiri proporționale a veniturilor sale globale, nu îl obligă să accepte calcularea valorii pierderilor, care pot să fie reportate, pe baza unei defalcări a pierderilor globale. Într-adevăr, date fiind înexactitățile pe care metoda defalcării le implică, un stat membru nu este constrâns, în niciun caz, să stabilească baza de calcul a impozitului unui contribuabil numai în funcție de aceasta.

43 În lumina tuturor punctelor anterioare, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 52 din tratat nu se opune ca un stat membru să subordoneze reportul unor pierderi anterioare, solicitat de un contribuabil care are o sucursală pe teritoriul său, dar care nu are reședința în statul respectiv, condiției ca pierderile să aibă o legătură economică cu veniturile realizate de contribuabil în acest stat, cu condiția ca contribuabilii rezidenți să nu beneficieze de un tratament mai favorabil. În schimb, acesta se opune faptului ca reportul pierderilor să fie subordonat condiției ca, în timpul exercițiului financiar în cursul căruia au survenit pierderile, contribuabilul să fi ținut și păstrat, în acest stat, o situație contabilă referitoare la activitățile pe care le-a exercitat în statul respectiv, care să fie conformă cu normele naționale în materie. Cu toate acestea, statul membru în cauză poate să impună contribuabilului nerezident să demonstreze, în mod clar și precis, că valoarea pierderilor, pe care acesta susține că le-a suferit, corespunde, conform normelor naționale referitoare la calcularea veniturilor și a pierderilor, aplicabile în cursul exercițiului financiar în cauză, valorii pierderilor suferite, într-adevăr, în acest stat, de către contribuabil.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Cheltuielile efectuate de către guvernele francez și luxemburghez și de Guvernul Regatului Unit, precum și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat

observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebarea care i-a fost adresată de Conseil d'État din Luxemburg, prin hotărârea din 12 iulie 1995, declară:

Articolul 52 din Tratatul CE nu se opune ca un stat membru să subordoneze reportul unor pierderi anterioare, solicitat de un contribuabil care are o sucursală pe teritoriul său, dar care nu are reședința în statul respectiv, condiției ca pierderile să aibă o legătură economică cu veniturile realizate de contribuabil în acest stat, cu condiția ca contribuabilii rezidenți să nu beneficieze de un tratament mai favorabil. În schimb, acesta se opune faptului ca reportul pierderilor să fie subordonat condiției ca, în timpul exercițiului financiar în cursul căruia au survenit pierderile, contribuabilul să fi ținut și păstrat, în acest stat, o situație contabilă referitoare la activitățile pe care le-a exercitat în statul respectiv, care să fie conformă cu normele naționale în materie. Cu toate acestea, statul membru în cauză poate să impună contribuabilului nerezident să demonstreze, în mod clar și precis, că valoarea pierderilor, pe care acesta pretinde că le-a suferit, corespunde, conform normelor naționale referitoare la calcularea veniturilor și a pierderilor, aplicabile în cursul exercițiului financiar în cauză, valorii pierderilor suferite într-adevăr în acest stat de către contribuabil.

Rodríguez Iglesias

Moitinho de Almeida

Murray

Sevón

Kapteyn

Gulmann

Edward

Puissochet

Ragnemalm

Wathelet

Schintgen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 15 mai 1997.

Grefier

Președinte

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias